

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det christelige Ægteskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 11. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1858_1214-txt-shoot-idm620/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

kan være, har været og maa, jaalønge Gienfødelien skal være muelig, findes tænkelig og giørlig i Sandhed, være baade Spor og Levning af Menneskets oprindelige Godhed og Herlighed, som en Slabning i Guds Billede, der veed af Gud og sig selv at sige, og, saavist som „Tro, Haab og Kiærlighed“ udtrykker hele den menneskelige indvortes Billed-Lighed med Gud, saavist maa der hos det faldne Menneske, som skal kunne oprejses, hos det fortabte Menneske som skal kunne frelses, og hos det vanartede Menneske, som skal kunne gienfødes, findes en virkelig Levning af Troen, Haabet og Kiærligheden, som de oprindelig med Ordet udgjorde og udtrykte Menneske-Livet i Guds Billede.

Naar vi nu betragter det oprindelige Menneske-Liv eller Paradis-Livet i Herrens Lys, med Skabelses-Vogen for Die, da seer vi let, at Troen paa Guds-Ordet's Kraft og Liv og Sandhed, og Haabet om Udbødelighed i Paradiis, det var Troen og Haabet hos vore første Forældre, hvormed de stod og faldt for Guds Aahyn, medens det kan synes tvivlsomt, om de tabte eller beholdt den indbyrdes Kiærlighed, der hos dem var Kiærligheden til Næsten som til sig selv, hvori Guds-Kiærligheden af ganske Hjerter, Sjæl og Styrke spirede, og hvoraf den stulde opvoxt og udfoldet sig som Paradis-Rosen, men at vore første Forældre dog maae være faldet netop ligesaa dybt fra den indbyrdes Kiærlighed, som de faldt fra Troen og Haabet, det følger dog nødvendig af den levende Sammenhæng derimellem, og vi kan høre det paa Adams Ord, hvormed han igrunder stiller sig

fra sin Hustru, som sit eget Legeme, Kied og Been, sigende til Skaberen: Kvinden, som Du gav mig, hun forførde mig.

Ligesaa lidt imidlertid, som vi kan tænke, at den indbyrdes Kiærlighed mellem vore første Forældre og dermed mellem Mand og Kvinde, aldeles udslettedes og ophørte ved Syndesfaldet, ligesaa lidt maae vi tænke, at det var Tilfældet med Troen paa Guds-Ordet, eller med Udbødeligheds-Haabet, men vi maae tænke, at ligesom Mennesket i Ordet beholdt sin kiendelige Lighed med Gud, saaledes fulgte ogsaa en Levning af Troen, af Haabet og af Kiærligheden, det faldne Menneske ud ad Paradiis og ind i Orken, hvor de vistnok alle, med Afsigt og det dødelige Saar, som var Syndens Handsel, rimeligviis snart maatte uddøe, men kunde dog mueligviis ogsaa af Guds Naade vidunderlig opholdes og styrkes, og i Tidens Fylde af samme Guds Naade i hele sin Rigdoms Aabenbarelse gienfødes og fornyes efter Hans Billede, som Skabte os.

At nu ogsaa Levningen af Menneskets Paradis-Tro, Paradis-Haab og Paradis-Kiærlighed af Guds Naade blev opholdt i Orken ei mindre vidunderlig end Israels Børn opholdtes med Manna i Orken, det har Apostelen Paulus skrevet med store Bogstaver, og det lærer Guds Ords og Guds Riges Historie ligesaa Adams til Christi Dage, og allerklarest Betragtningen deri af Troes-Helten Abraham, Haabs-Engelen Johannes den Dober, og Hjerte-Dronningen Marie-Mo, alle af den gamle Surdei, den faldne Slabning, men dog stærke i Troen paa de nye Himle og den ny Jord, glade

